Debut semnat de Cristian Mandeal

(Grigore Constantinescu – 2 octombrie 2006)

Deschiderea stagiunii la Filarmonica bucureşteană mi s-a părut emblematică din perspectiva proiectelor programelor sale de concert. Repertoriul simfonic este destinat, ca și cu alte prilejuri, marilor spectacole sonore.

Din creația românească a fost astfel prezentată lucrarea lui Constantin Silvestri, multă vreme primă baghetă a orchestrei în secolul trecut, „Preludiul și Fuga", ultimă creație a compozitorului, o pagină de luxuriantă sonoritate postromantică. Din același areal al mijlocului de veac XX, se desprinde și opțiunea pentru „Simfonia a VII-a" de Șostakovici, legendară epopee dedicată orașului erou Leningrad. Un subiect dramatic, oglindind suferințele oamenilor în perioada terorii staliniste și a invaziei naziste, dar și exprimând speranța unui viitor posibil al ieșirii din calamitate. Ecoul premierei newyorkeze din aprilie 1942, în versiunea lui Toscanini, nu s-a stins. L-am retrăit și în interpretarea filarmoniștilor, conduşi magistral, într-o viziune de autentică retrăire a dramei simfonice, de către **Cristian Mandeal**, cu atât de apreciata sa vocație de arhitect al construcțiilor orchestrale monumentale.

O altă dimensiune a proiectelor stagiunii actuale am descifrat-o în selecția genului concertant, acum „Concertul nr.2" pentru pian de Rachmaninov. Această opțiune rimează consonant cu invitarea tânărului pianist rus **Konstantin Scherbakov**, deja celebru pe meridiane internaționale. Cred că nominalizarea sa, pentru temperament și stil interpretativ, drept „noul Rachmaninov" este extrem de potrivită, pentru că redarea celebrei partituri a evocat cu autenticitate tensiunea patetică, lirismul romantic şi virtuozitatea stilistică a marelui pianist-compozitor, care de mult ocupă un loc prioritar în afecțiunea melomanilor.

Ce nu poate fi denumit dimensiune sau proiect, este agresiunea sonoră a spectacolelor desfăşurate în piața vecină cu clădirea Ateneului Român, creând un veritabil disconfort atât muzicienilor cât și melomanilor aflați în sala de concert. Nu este prima oară și, din păcate, nici ultima...